

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

4 У. 12679/16

Дана 09.01.2018. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весна Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ..., чији је пуномоћник ћерка Б.Б. из ..., ул. ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ул. Кнеза Милоша бр. 20, ради поништаја решења туженог број: 46-00-00544/2015-13 од 01.08.2016. године, уз учешће заинтересованих лица ЈП “Путеви Србије”, Београд, Булевар краља Александра бр. 282, и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво РС-Одељење у Новом Саду, Нови Сад, ул. Сутјеска бр. 3 у предмету враћања имовине, након усмене јавне расправе одржане дана 25.12.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 09.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. из ..., ул. ..., да заинтересованом лицу Републици Србији накнади трошкова управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца А.А. из изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију, Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, број: 46-009842/2012 од 30.03.2015. године којим решењем је тачком 1 диспозитива усвојен захтев, враћена имовина и утврђено право својине законском наследнику бившег власника А.А. из ... у обиму удела од 1/2 идеалних делова на одузетој непокретној имовини пољопривредном земљишту ближе наведеном у тој тачки диспозитива, које непокретности су у поступку утврђивања објеката аграрне реформе Одлуком СНО Рума ... од 22.01.1946. године, одузете бившем власнику В.В. из ..., а на ком земљишту је носилац права коришћења ЈП “Путеви Србије” у обиму удела од 1/1 идеалних делова. Тачком 2 диспозитива обавезана је Република Србија као власник да по правоснажности овог решења пренесе право својине на враћеној имовини из тачке 1 диспозитива решења, законском наследнику

А.А. из ... у уделу утврђеном у тачки 1 диспозитива. Тачком 3 диспозитива одређено је да се даном правоснажности тог решења непокретности из тачке 1 диспозитива враћају у државину наследнику В.В. из ..., док је тачком 4 диспозитива наложено надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, по његовој правоснажности, изврши упис права својине на непокретности описаној у тачки 1 диспозитива решења у корист А.А. из ... у уделу утврђеном у тачки 1 диспозитива решења. Тачком 5 диспозитива је наложено надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења, а по његовој правоснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретности из тачке 1 диспозитива решења. Тачком 6 диспозитива је констатовано да је враћена имовина у слободном промету, а да Република Србија, Аутономна Покрајина Војводина, односно јединица локалне самоуправе имају право прече куповине приликом њеног првог отуђења, док је тачком 7 диспозитива констатовано да ће о преосталом делу захтева, о коме није одлучено тим решењем, бити одлучивано накнадно, када се за то стекну законом прописани услови.

Тужбом поднетом Управном суду дана 09.09.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога наводећи да је тужени орган пропустио да оцени чињеницу да се таквим враћањем конституише сусвојина на враћеним парцелама са државом, а не са другим наследницима ранијег сопственика, па да ће у том смислу тужилац бити суштински онемогућен да располаже својим уделом јер је очигледно да предметне парцеле неће моћи да буду физички подељене због одредбе члана 27. Закона о пољопривредном земљишту, а без сагласности сувласника – Републике Србије исте неће моћи ни да користи или изда у закуп, чиме су обесмишљене одредбе Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Такође је навео да је тужени пропустио да се изјасни о наводима жалбе да првостепени орган није дао разлоге због којих није уважен захтев пуномоћника жалиоца да се све предметне парцеле у државној својини, укупне површине око 5 ха, 17 ари, врате подносиоцу у натуралном облику, а да за остатак буде обештећен. Још је додао и да је од В.В. из ... у корист земљишног фонда одузето пољопривредно земљиште III класе, што се несумњиво види из уверења о идентификацији парцела број: .../2012-13 од 01.10.2012. године издатог од РГЗ СКН Рума, док из изјашњења ЈП "Путеви Србије" VI број: .../13-4 од 29.01.2013. године, произилази да предметне катастарске парцеле не представљају државни пут, већ да су служиле као позајмиште, а да се увидом у сателитски снимак несумњиво може утврдити да се у конкретном случају ради о земљишту које није пољопривредно, да је необрађено и девастирано услед тога што је коришћено као позајмиште песка за изградњу аутопута, при чему се у тренутку враћања предметне катастарске парцеле налазе и изван грађевинског подручја насеља ..., на подручју намењеном комуналним површинама за депонију, за коју је потребно сачинити студију оправданости према урбанистичком мишљењу Јавног урбанистичког предузећа "Г.Г." бр. .../14 од 23.10.2014. године. Посебно наводећи да је доношењем ожалбеног и оспореног решења тужиоцу као наследнику ранијег сопственика наметнута сусвојина са државом чиме је само формално испоштован закон, те да му је враћено земљиште које неће моћи да се користи као пољопривредно земљиште, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи из ових и свих других разлога наведених у тужби. На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је у свему остао при наводима изнетим у тужби са предлогом такође да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове

спора није тражио.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при разлозима из изнетим у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Република Србија је преко законског заступника у целини прихватило као своје, разлоге наведене у образложењу оспореног решења, истичући да је оспорено решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права. Предложило је да суд тужбу одбаци као недозвољену или неуредну, односно одбије као неосновану, а тужиоца обавезе на накнаду трошкова управног спора у износу од 30.000,00 динара за састав одговора на тужбу.

Заинтересовано лице ЈП “Путеви Србије” није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је дана 25.12.2017. године, одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог органа и заинтересованих лица, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима, којим је, ставом 1. прописано да изостанак уредно позване странке са усмене расправе не одлаже њено одржавање.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа и заинтересованог лица Републике Србије, свих списа ове управне ствари и речи пуномоћника тужиоца изнетих са усмене јавне расправе, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу одредби члана 2., члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења тужилац је преко пуномоћника дана 08.11.2012. године поднео захтев Агенцији за реституцију Републике Србије-Подручној јединици Нови Сад за враћање одузете имовине односно обештећење који је заведен под бројем: 46-009842/2012, а којим је обухватио пољопривредно земљиште на кат. парцелама старог премера бр: ..., ..., ..., ... уписаним у зк.ул. бр.... КО ... у укупној површини од 32ј и 1080 кв хв, као и пољопривредно земљиште уписано у зк.ул. ..., ..., ..., ..., ... и ... КО ... у укупној површини од 25ј, које непокретности су одлуком СНО Рума бр. ... од 22.01.1946. године одузете бившем власнику В.В.. Поступајући по поднетом захтеву првостепени орган је утврдио да подносилац захтева А.А. као син бившег власника одузете имовине В.В. остварује право на враћање одузете имовине односно обештећење у уделу од 1/2 идеалних делова, затим је утврдио којим парцелама новог премера одговарају парцеле старог премера које су одузете бившем власнику, и подржављене на основу Закона о аграрној реформи и унутрашњој колонизацији (“Сл.гласник НРС” бр. 39/45 и 4/46), које представљају пољопривредно земљиште – њиве III класе у државној својини, корисника ЈП “Путеви Србије”, на којим кат. парцелама нема изграђених објеката, при чему те нове парцеле које су предмет враћања имају излаз на приступни пут, па је закључио да нема препрека да се предметне парцеле које представљају пољопривредно земљиште у државној својини врате законском наследнику бившег власника што је у складу са одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећењу на које се позвао у образложењу свог решења. Против овог решења тужилац је изјавио жалбу, а поводом жалбених навода тужени је оценио да је првостепени орган правилно утврдио да су испуњени сви законски услови за враћање предметног земљишта законском

наследнику бившег власника у уделу утврђеном диспозитивом првостепеног решења, са чиме у вези је правилно делимичним решењем одлучио о делу захтева тужиоца сазрелом за решавање. Налазећи да су неосновани наводи жалбе према којима је враћање предметног земљишта у супротности са одредбом члана 27. Закона о пољопривредном земљишту (“Службени гласник РС” бр. 62/06 ... 112/15), односно да враћена имовина неће моћи физички да се подели, нити ће моћи без сагласности сувласника Републике Србије да се користи или изда у закуп, а са разлога што се враћањем предметних парцела подносиоцу захтева у уделу од 1/2 не врши парцелација тих парцела, већ те парцеле остају у истој површини, са тим што жалилац постаје сувласник са уделом од 1/2 као и да Законом о враћању одузете имовине и обештећењу није забрањено враћање ствари кад је део сваког од сувласника одређен сразмерно према целини (идеални део), као и да нису основани ни остали наводи жалбе, тужени је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, код таквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење и за своју одлуку дао јасне, аргументоване и правилне разлоге које у свему прихвата и овај Суд, с обзиром да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврђено да је предметна непокретност на коју се односио захтев подносиоца из режима приватне прешла у друштвену својину по сили закона и то одредби члана 1. став 1. и члана 3. став 1. Закона о аграрној реформи и унутрашњој колонизацији (“Сл. гласник Србије” бр. 39/45, 4/46 и 12/46), на основу Одлуке СНО Рума бр. ... од 22.01.1946. године којом је утврђено да је отац тужиоца В.В. из ... једини власник земљишта које је било предмет одлучивања, а да исти није земљорадник у смислу наведеног члана 1. став 1. Закона о аграрној реформи и унутрашњој колонизацији, због чега је његов посед пао под удар аграрне реформе у складу са чланом 3. став 1. тог Закона, на начин да је одузето земљиште прешло на аграрне интересенте наведене у табеларном прегледу Одлуке МНО ... бр. ... од 16.05.1949. године којом је коначно додељено земљиште из земљишног фонда аграрним субјектима утврђеним у рубрици 19 табеларног дела одлуке. Како је у спроведеном поступку утврђено, на основу Извода из лн.бр. ... КО ... да кат. парцеле које су предмет захтева за враћање представљају пољопривредно земљиште – њиве III класе које је у државној својини корисника ЈП “Путеви Србије” Београд, са обим удела 1/1, те да право на наслеђе иза пок. власника одузетог земљишта В.В. полажу његови законски наследници првог наследног реда син А.А., овде тужилац и унук Д.Д. (по праву представљања иза В.В. пок. сина Ђ.Ђ.), који није поднео захтев за враћање одузете имовине, то је првостепени орган правилно закључио да кат. парцеле бр. ..., ..., ..., ..., ... и ... представљају пољопривредно земљиште у државној својини које није издато у закуп и да нема препрека да се означене парцеле врате подносиоцу захтева у својину и државину сагласно одредбама чл. 15., 16. и 24. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Сл. гласник бр. 72/11 ... 88/15), у вези са чланом 5. истог Закона, а у складу са одредбама 8., 9. и 10. Закона о наслеђивању Републике Србије (“Сл. гласник РС” бр. 46/95 и 101/03-Одлука УС. РС). Тужиоцу је као законском наследнику бившег власника В.В. правилно враћена 1/2 земљишта у складу са чињеницом да други законски наследник бившег власника, унук Д.Д. захтев за враћање имовине није ни подносио, па у спроведеном поступку о уделу на који би он остварио

право на враћање иза бившег власника, да је захтев поднео, првостепени орган није могао ни да одлучује.

Стога нису основани наводи тужбе према којима је тужилац суштински онемогућен да располаже својим уделом пошто предметне парцеле које су му враћене неће моћи да буду физички подељене због одредбе члана 27. Закона о пољопривредном земљишту без сагласности сувласника Републике Србије, односно да неће моћи да их користи или изда у закуп. Ово са разлога што је у ситуацији када је у спроведеном поступку утврђено да је бившем власнику В.В. имовина одузета на основу закона наведеног у члану 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, да је тужилац као подносилац захтева законски наследник бившег власника, у складу са чланом 5. наведеног закона, да је имовина која се враћа законом предвиђена као предмет враћања сагласно одредби члана 15. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, те да нема законских ограничења за натуралну реституцију у смислу одредбе члана 25. истог закона у складу са начелом приоритета враћања одузете имовине у натуралном облику сагласно одредби члана 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, правилно тужиоцу враћено право својине на парцелама ближе означеним у диспозитиву ожалбеног решења, али у тачно одређеном идеалном делу (с обзиром на напред наведено – да други законски наследник није тражио враћање имовине). Осим тога и по налажењу овог Суда, физичка деоба парцеле на којој постоји право сусвојине није услов за враћање одузете непокретне имовине према Закону о враћању одузете имовине и обештећењу, јер се у конкретном случају ради о стицању права својине на основу одредбе члана 20. став 2. Закона о основама својинско правних односа (“Службени лист СФРЈ” бр. 6/80 и 36/90, “Сл. лист СРЈ” бр. 26/96 и “Сл. гласник РС” бр. 111/05), на начин и под условима одређеним Законом о враћању одузете имовине и обештећењу и то сусвојине на непокретности у смислу одредбе члана 13. став 1. Закона о основама својинско правних односа према коме је део сваког од сувласника одређен сразмерно према целини (идеални део), те се не може прихватити као основан навод тужбе да тужиоцу није могла бити враћена имовина и утврђено право својине на идеалном делу парцеле. Са тиме у вези нису основани ни наводи тужбе претходно изнети у жалби да је враћање предметног земљишта и у супротности са већ поменутом одредбом члана 27. Закона о пољопривредном земљишту (“Сл. гласник РС” бр. 62/06 ... 112/15). Ово зато што Агенција за реституцију Републике Србије Законом о враћању одузете имовине и обештећењу није овлашћена да врши парцелацију, односно физичку или цивилну деобу парцела које су предмет враћања, при чему разграничење сувласничке заједнице на кат. парцелама које су предмет враћања, а пре доношења ожалбеног решења не би било ни изводљиво јер је сувласничка заједница настала тек доношењем ожалбеног решења од 30.03.2015. године којим решењем је тужиоцу враћено право својине на свим кат. парцелама наведеним у диспозитиву ожалбеног решења и то у тачно одређеном идеалном делу, при чему су све враћене кат. парцеле прецизно означене у складу са одредбом члана 42. став 1. Закона о државом премеру и катастру (“Сл. гласник РС” бр. 72/09 ... 96/15), којим је прописано да је катастарска парцела (у даљем тексту: парцела) основна катастарска територијална јединица и представља део земљишта у катастарској општини одређен границом (међом) и означен јединственим бројем, на коме постоји право својине, у конкретном случају право својине тужиоца у тачно одређеном идеалном делу од 1/2 парцеле. Цењени су и наводи тужбе којима се указује да је В.В. из ... Одлуком СНО бр. ... од 02.01.1946. године одузето пољопривредно земљиште III класе, а да је урбанистичким мишљењем

Јавног урбанистичког предузећа “Г.Г.” бр. 503/14 од 23.10.2014. године констатовано да се предметне катастарске парцеле налазе на подручју намењеном комуналним површинама за депонију за коју је потребно сачинити студио оправданости, те да се увидом у сателитски снимак несумњиво може утврдити да враћено земљиште није пољопривредно, да је необрађено и девастирано услед коришћења као позајмиште песка за изградњу аутопута, али је Суд нашао да се ни овим наводима не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења. Наиме, како из Уверења о идентификацији РГЗ-СКН Панчево бр. .../2012-13 од 01.10.2012. године, произлази да означене парцеле, као и друге парцеле које су предмет захтева за враћање о коме ће се тек одлучивати, представљају пољопривредно земљиште и то њиве III класе у државној својини корисника ЈП “Путеви Србије” са обимом удела 1/1, у складу са одредбом члана 15. став 1. у вези са чланом 24. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Сл. гласник РС” бр. 72/11 ... 88/15) што значи да враћено земљиште није изгубило својство фактички одузетог земљишта за које су испуњени услови да се врати у натуралном облику у смислу одредбе члана 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Поред тога, у ситуацији када имовина која је предмет враћања постоји у мерама и границама у којима је одузета бившем власнику, чињеница да је један део тог земљишта евентуално девастиран због смештаја комуналног отпада или коришћења као позајмиште песка, не представља сметњу да то земљиште буде враћено у својину тужиоца, нити чини то земљиште изузетком од враћања у натуралном облику у смислу одредбе члана 18. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, а не представља ни земљиште на коме се у смислу одредбе члана 25. истог закона не враћа право својине, па будући да се не ради ни о земљишту чије враћање у смислу одредбе члана 8. наведеног закона, није могуће да би бивши власник, односно његов законски наследник имао право на обештећење, то је правилно одузета имовина враћена тужиоцу као законском наследнику бившег власника пок. В.В. из ..., од кога је, као од физичког лица и одузета.

Приликом одлучивања суд је ценио и наводе тужбе којима се истиче да су управни органи пропустили да образложе разлоге због којих није уважен захтев пуномоћника тужиоца да се све предметне парцеле у државној својини врате подносиоцу захтева у натуралном облику, али је нашао да и ови наводи нису основани. Ово пре свега зато што је тужиоцу ожалбеним решењем део имовине о коме је тим решењем одлучено, а ради се о кат. парцелама ближе означеним у диспозитиву тог решења, враћен у натуралном облику, а што се тиче преосталог дела захтева, тачком VII диспозитива првостепени орган је правилно констатовао да ће о остатку захтева, о коме није одлучено ожалбеним решењем, бити одлучивано накнадно, када се за то стекну сви законом прописани услови, на који начин је првостепени орган поступио у складу са одредбом члана 205. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10), а тужени орган је такође правилно, оцењујући наводе жалбе који су се односили на доношење одлуке о захтеву делимичним решењем, у складу са овлашћењем прописаним чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку, одговорио и на ове наводе жалбе.

Следом изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 41. став 1. у вези са чланом 46. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица Републике Србије за накнаду

трошкова управног спора, сагласно одредбама члана 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), Управни суд је применом одредби члана 150.. 153. став 1., 154. и члана 162. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је исти основан, с обзиром да је заинтересовано лице Република Србија имала трошкове за заступање од стране правобранилаштва и то на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, сагласно одредби члана 10. Закона о правобранилаштву (“Службени гласник РС” бр. 55/14), све у вези са одредбама члана 4. и 14., те у вези са Тарифним бројем 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” бр. 121/12) у границама захтева истакнутог у одговору на тужбу, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, колико је заинтересованом лицу Републици Србији и досуђено ставом II диспозитива ове пресуде. Код изнетог, Суд је нашао да је преко досуђеног, а до траженог износа накнаде трошкова управног спора захтев заинтересованог лица Републике Србије превисоко опредељен.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.01.2018. године, 4 У. 12679/16

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија,
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД/АМ